

31978L0176

L 54/19

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

25.2.1978.

PADOMES DIREKTĪVA
(1978. gada 20. februāris)
par titāna dioksīda ražošanas atkritumiem

(78/176/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

kā būtu jāatsaucas uz Līguma 235. pantu, jo Līgumā nav paredzētas šim mērķim nepieciešamās pilnvaras;

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 100. un 235. pantu,

tā kā Direktīva 75/442/EEK ⁽⁵⁾ attiecas uz atkritumu apglabāšanu vispār; tā kā ir ieteicams paredzēt tādu īpašu sistēmu titāna dioksīda ražošanas atkritumiem, kura nodrošinātu cilvēka veselības un vides aizsardzību no kaitīgas ietekmes, ko izraisa šādu atkritumu nekontrolēta novadīšana, nogremdēšana vai noglabāšana;

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

tā kā, lai sasniegtu šos mērķus, būtu vajadzīga iepriekšējās atļaujas sistēma attiecībā uz atkritumu novadīšanu, nogremdēšanu, glabāšanu, noglabāšanu vai ievadīšanu; tā kā atļauja būtu jāizdod, ievērojot īpašus nosacījumus;

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽¹⁾,

tā kā atkritumu novadīšana, nogremdēšana, glabāšana, noglabāšana vai ievadīšana jāveic kopā ar atkritumu kontroli un attiecīgās vides kontroli un uzraudzību;

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

tā kā titāna dioksīda ražošanas atkritumi var būt kaitīgi cilvēka veselībai un videi; tā kā tāpēc ir jānovērš un pamazām jāsamazina šādu atkritumu radītais piesārņojums, lai to likvidētu;

tā kā dalībvalstīm līdz 1980. gada 1. jūlijam jāizstrādā esošo rūpniecības uzņēmumu programmas šādu atkritumu izraisītā piesārņojuma pakāpeniskai samazināšanai, lai to likvidētu; tā kā šajās programmās jānosaka vispārīgie samazinājuma mērķi, kas jāasniedz vēlākais līdz 1987. gada 1. jūlijam, un jānorāda, kādi pasākumi veicami katram uzņēmumam;

tā kā 1973. gada ⁽³⁾ un 1977. gada ⁽⁴⁾ Eiropas Kopienas Rīcības programmas par vidi attiecas uz vajadzību pēc Kopienas rīcības pret titāna dioksīda ražošanas atkritumiem;

tā kā dalībvalstīm jādod iepriekšēja atļauja jauniem rūpniecības uzņēmumiem; tā kā pirms šādas atļaujas izdošanas jāizpēta ietekme uz vidi, un atļaujas var izdot tikai uzņēmējiesabiedrībām, kas apņemas izmantot tikai tādas tirgū pieejamos materiālus, procesus un metodes, kuri vismazāk kaitē videi,

tā kā jebkādas atšķirības tajos noteikumos par titāna dioksīda ražošanas atkritumiem, kas jau ir piemērojami vai tiek izstrādāti dažādās dalībvalstīs, var radīt nevienlīdzīgus konkurences apstākļus un tādējādi tieši ietekmēt kopējā tirgus darbību; tā kā tādēļ ir vajadzīga tiesību aktu tuvināšana šajā jomā, kā paredzēts Līguma 100. pantā;

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

tā kā šai tiesību aktu tuvināšanai būtu jānotiek kopā ar Kopienas rīcību, lai ar izvērstākiem noteikumiem varētu sasniegt vienu no Kopienas mērķiem vides aizsardzības un dzīves kvalitātes uzlabošanas jomā; tā kā tādēļ būtu jāparedz daži konkrēti noteikumi; tā

1. pants

1. Šīs direktīvas mērķis ir novērst un pakāpeniski samazināt titāna dioksīda ražošanas atkritumu radīto piesārņojumu, ņemot vērā mērķi to likvidēt.

⁽¹⁾ OV C 28, 9.2.1976., 16. lpp.

⁽²⁾ OV C 131, 12.6.1976., 18. lpp.

⁽³⁾ OV C 112, 20.12.1973., 3. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 139, 13.6.1977., 3. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 194, 25.7.1975., 39. lpp.

2. Šajā direktīvā:

4. pants

a) "piesārņojums" ir jebkādu titāna dioksīda ražošanas procesa atlikumu tieša vai netieša izvadīšana vidē, ko veic cilvēks un kā rezultātā var tikt apdraudēta cilvēka veselība, nodarīts kaitējums dzīvajiem resursiem un ekosistēmām, bojāta ainava vai traucēta attiecīgās vides citāda likumīga izmantošana;

1. Atkritumu novadīšana, nogremdēšana, glabāšana, noglabāšana un ievadīšana ir aizliegta, ja vien tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras teritorijā atkritumi radušies, nav izdevusi iepriekšēju atļauju. Iepriekšēja atļauja vajadzīga arī no tās dalībvalsts kompetentās iestādes:

b) "atkritumi" ir:

— visi titāna dioksīda ražošanas procesa atlikumi, ko īpašnieks apglabā vai ko tam ir pienākums apglabāt saskaņā ar valstī spēkā esošajiem tiesību aktiem,

— kuras teritorijā atkritumi tiek novadīti, glabāti, noglabāti vai ievadīti,

— visi atlikumi, kas radušies pirmajā ievilkumā minēto atlikumu apstrādes procesā;

— no kuras teritorijas tie tiek novadīti vai nogremdēti.

c) "apglabāšana" ir:

— atkritumu savākšana, šķirošana, transportēšana un apstrāde, kā arī to glabāšana un noglabāšana uz zemes vai pazemē un ievadīšana zemē,

2. Atļauju var piešķirt tikai uz noteiktu laiku. To var atjaunot.

— to novadīšana virszemes ūdeņos, gruntsūdeņos un jūrā un nogremdēšana jūrā,

5. pants

— pārveidošanas darbības, kas vajadzīgas otrreizējai izmantošanai, reģenerācijai un pārstrādei;

Ja atkritumus novada vai nogremdē, kompetentā iestāde saskaņā ar 2. pantu, pamatojoties uz informāciju, kas sniegta saskaņā ar I pielikumu, var piešķirt 4. pantā minēto atļauju, ja:

d) "esošie rūpniecības uzņēmumi" ir rūpniecības uzņēmumi, kas jau ir izveidoti šīs direktīvas paziņošanas dienā;

a) atkritumus nevar apglabāt ar piemērotākiem līdzekļiem;

e) "jauni rūpniecības uzņēmumi" ir rūpniecības uzņēmumi, kas tiek veidoti šīs direktīvas paziņošanas dienā vai tiks izveidoti vēlāk. Esošos rūpniecības uzņēmumus uzskata par jauniem rūpniecības uzņēmumiem, ja to paplašināšanas rezultātā attiecīgā uzņēmuma titāna dioksīda ražošanas jauda pieaug par 15 000 t gadā vai vairāk.

b) izvērtēšana, ko veic, ņemot vērā pieejamās zināšanas zinātnē un tehnikā, rāda, ka nebūs ne tūlītējas, ne vēlākas kaitīgas ietekmes uz ūdens vidi;

c) nav nekādas kaitīgas ietekmes uz navigāciju, zveju, atpūtu, izejvielu ieguvu, atsāļošanu, zivju un bezmugurkaulnieku audzēšanu, uz zinātnei īpaši svarīgiem reģioniem vai uz attiecīgo ūdeņu citādu likumīgu izmantošanu.

2. pants

6. pants

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka atkritumi tiek apglabāti, neapdraudot cilvēka veselību un nekaitējot videi, un jo īpaši:

— neradot risku ūdenim, gaisam, augsnei un augiem, un dzīvniekiem,

— kaitīgi neietekmē estētisko ainavu un lauku vidi.

Ja atkritumus glabā, noglabā vai ievada, kompetentā iestāde saskaņā ar 2. pantu, pamatojoties uz informāciju, kas sniegta saskaņā ar I pielikumu, var piešķirt 4. pantā minēto atļauju, ja:

a) atkritumus nevar apglabāt ar piemērotākiem līdzekļiem;

b) izvērtēšana, ko veic, ņemot vērā pieejamās zināšanas zinātnē un tehnikā, rāda, ka nebūs ne tūlītējas, ne vēlākas kaitīgas ietekmes uz gruntsūdeņiem, augsni vai atmosfēru;

3. pants

Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai veicinātu atkritumu rašanās novēršanu, to pārstrādi un apstrādi un izejvielu atkārtotu ieguvu, un jebkuru citu atkritumu atkārtotas izmantošanas procesu.

c) nav kaitīgas ietekmes uz atpūtu, izejvielu ieguvu, augiem, dzīvniekiem, zinātnei īpaši nozīmīgiem reģioniem vai citādu likumīgu minētās vides izmantošanu.

7. pants

1. Neatkarīgi no minēto atkritumu apstrādes metodēm un apjoma to novadīšanu, nogremdēšanu, glabāšanu, noglabāšanu un ievadīšanu veic kopā ar atkritumu un attiecīgās vides monitoringu, kas minēts II pielikumā, ņemot vērā to fiziskos, ķīmiskos, bioloģiskos un ekoloģiskos aspektus.

2. Monitoringu regulāri veic viena vai vairākas tās dalībvalsts nozīmētās struktūras, kuru kompetentā iestāde ir izdevusi 4. pantā paredzēto atļauju. Ja konstatēts pārrobežu pārsniegums starp dalībvalstīm, minēto iestādi pilnvaro attiecīgās personas kopā.

3. Viena gada laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas Komisija iesniedz Padomei priekšlikumus par attiecīgās vides monitoringa un uzraudzības kārtību. Lēmumu par priekšlikumu Padome pieņem sešu mēnešu laikā pēc Eiropas Parlamenta un Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinuma publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

8. pants

1. Attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde veic visus attiecīgos pasākumus, lai labotu kādu no šīm situācijām, un vajadzības gadījumā pieprasa pārtraukt novadīšanu, nogremdēšanu, glabāšanu, noglabāšanu vai ievadīšanu:

- a) ja II pielikuma A daļas 1. punktā paredzētā monitoringa rezultāti rāda, ka 4., 5. un 6. pantā minētās iepriekšējās atļaujas nosacījumi nav izpildīti, vai
- b) ja II pielikuma A daļas 2. punktā minēto akūtās toksicitātes testu rezultāti rāda, ka ir pārsniegti tajā noteiktie ierobežojumi, vai
- c) ja II pielikuma B daļā paredzētā monitoringa rezultāti konkrētā apgabalā norāda uz pasliktināšanos attiecīgajā vidē, vai
- d) ja novadīšana vai nogremdēšana izraisa kaitīgu ietekmi uz navigāciju, zveju, atpūtu, izejvielu ieguvu, atsāļošanu, zivju un bezmugurkaulnieku audzēšanu, zinātnei īpaši nozīmīgiem reģioniem vai citādu likumīgu minēto ūdeņu izmantošanu, vai
- e) ja glabāšana, noglabāšana vai ievadīšana izraisa kaitīgu ietekmi uz atpūtu, izejvielu ieguvu, augiem, dzīvniekiem, zinātnei īpaši svarīgiem reģioniem vai attiecīgo ūdeņu citādu likumīgu izmantošanu.

2. Ja ir iesaistītas vairākas dalībvalstis, pasākumus veic pēc apspriešanās.

9. pants

1. Dalībvalstis izstrādā programmas esošo rūpniecības uzņēmumu radītā piesārņojuma pakāpeniskai samazināšanai un galīgi likvidēšanai.

2. Šā panta 1. punktā minētajās programmās nosaka vispārīgos šķidro, cieto un gāzveida atkritumu piesārņojuma samazināšanas mērķus, kas jāsasniedz vēlākais līdz 1987. gada 1. jūlijam. Programmās iekļauj arī starpmērķus. Turklāt tajās iekļauj informāciju par attiecīgās vides stāvokli, pasākumiem piesārņojuma samazināšanai un metodēm, kā rīkoties ar atkritumiem, kas tieši radušies ražošanā.

3. Šā panta 1. punktā minētās programmas nosūta Komisijai vēlākais līdz 1980. gada 1. jūlijam tā, lai sešu mēnešu laikā pēc visu valstu programmu saņemšanas tā var iesniegt Padomei piemērotus priekšlikumus, kā šīs programmas saskaņot attiecībā uz piesārņojuma samazināšanu un galīgu likvidēšanu un konkurences nosacījumu uzlabošanu titāna dioksīda ražošanā. Lēmumu par priekšlikumu Padome pieņem sešu mēnešu laikā pēc Eiropas Parlamenta un Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinuma publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

4. Dalībvalstis ievieš programmas vēlākais līdz 1982. gada 1. janvārim.

10. pants

1. Šīs direktīvas 9. panta 1. punktā minētajām programmām jāaptver visi esošie rūpniecības uzņēmumi, un tajās jānosaka, kādi pasākumi veicami attiecībā uz katru no tiem.

2. Ja īpašu apstākļu dēļ dalībvalsts uzskata, ka attiecībā uz kādu atsevišķu uzņēmumu nav jāveic papildu pasākumi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, sešu mēnešu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas tā sniedz Komisijai pierādījumus, kas ļāvuši izdarīt šādu secinājumu.

3. Pēc visu pierādījumu neatkarīgas pārbaudes, kas var būt vajadzīga, Komisija var vienoties ar dalībvalsti, ka papildu pasākumi attiecībā uz attiecīgo atsevišķo uzņēmumu nav jāveic. Komisijai, norādot iemeslus, piekrišana jādod sešu mēnešu laikā.

4. Ja Komisija dalībvalstij nepiekrīt, attiecīgās dalībvalsts programmā attiecībā uz šo uzņēmumu iekļauj papildu pasākumus.

5. Ja Komisija piekrīt, tās piekrišanu regulāri pārskata, ņemot vērā tā monitoringa rezultātus, kurš veikts saskaņā ar šo direktīvu, un ņemot vērā visas būtiskās pārmaiņas ražošanas procesā vai vides politikas mērķos.

11. pants

Jaunie rūpniecības uzņēmumi iesniedz iesniegumu iepriekšējās atļaujas saņemšanai tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kuras teritorijā paredzēts uzņēmumam atrasties. Pirms šādu atļauju izdošanas jāizstrādā pārskats par ietekmi uz vidi. Tās var piešķirt tikai uzņēmēj sabiedrībām, kuras apņemas izmantot tikai tādus tirgū pieejamos materiālus, procesus un metodes, kas vismazāk kaitē videi.

12. pants

Neierobežojot šo direktīvu, dalībvalstis var pieņemt stingrākus noteikumus.

13. pants

1. Piemērojot šo direktīvu, dalībvalstis Komisijai sniedz visu vajadzīgo informāciju, kas attiecas uz:

- atļaujām, kas izdotas saskaņā ar 4., 5. un 6. pantu,
- attiecīgās vides saskaņā ar 7. pantu veiktā monitoringa rezultātiem un
- pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 8. pantu.

Dalībvalstis Komisijai sniedz arī vispārīgu informāciju par materiāliem, procesiem un metodēm, par ko tām paziņots saskaņā ar 11. pantu.

2. Informāciju, kas iegūta, piemērojot šo pantu, izmanto tikai šīs direktīvas mērķiem.

3. Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes, to ierēdņi un citi darbinieki neizpauž informāciju, kas iegūta, piemērojot šo direktīvu, un uz ko attiecas dienesta noslēpuma pienākums.

4. Šā panta 2. un 3. punkts neliedz publicēt vispārīgu informāciju vai pārskatus, kuros nav informācijas par konkrētiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām.

14. pants

Reizi trijos gados dalībvalstis sagatavo ziņojumu par titāna dioksīda ražošanas radītā piesārņojuma novēršanu un pakāpenisku samazināšanu un nosūta to Komisijai, kas to dara zināmu pārējām dalībvalstīm.

Komisija reizi trijos gados ziņo Padomei un Eiropas Parlamentam par šās direktīvas piemērošanu.

15. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā pasākumi, kas vajadzīgi, lai 12 mēnešu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas izpildītu tās prasības, un dalībvalstis tūlīt informē Komisiju par šiem pasākumiem.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

16. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1978. gada 20. februārī

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

Per HÆKKERUP

I PIELIKUMS

ZIŅAS, KAS JĀSNIEDZ, LAI SAŅEMTU 5. UN 6. PANTĀ MINĒTO IEPRIEKŠĒJO ATĻAUJU

A. **Vielas raksturojums un sastāvs:**

1. kopējais daudzums un parastais nogremdētās vielas sastāvs (piem., gadā);
2. agregātstāvoklis (piem., cieta, dūņveida, šķidra vai gāzveida);
3. īpašības: fizikālās (piem., šķīdība un blīvums), ķīmiskās un bioķīmiskās (piem., skābekļa patēriņš) un bioloģiskās;
4. toksicitāte;
5. noturība: fiziskā, ķīmiskā un bioķīmiskā;
6. uzkrāšanās un biopārveidošanās bioloģiskos materiālos vai nogulsnēs;
7. uzņēmība pret fiziskām, ķīmiskām un bioķīmiskām pārmaiņām un mijiedarbība attiecīgajā vidē ar citām organiskām un neorganiskām vielām;
8. spēja izraisīt bojāšanos vai citas pārmaiņas, kas samazina resursu (zivju, bezmugurkaulnieku u.c.) pārdošanas iespējas.

B. **Nogremdēšanas vai novadīšanas objektu un apglabāšanas metožu raksturojums:**

1. atrašanās vieta (piem., nogremdēšanas vai novadīšanas apgabalu koordinātas, dziļums un attālums no krasta), izvietojums attiecībā pret citiem apgabaliem (piem., izklaides vietas, nārsta, zivjaudzētavu un zvejas vietas un izmantojamie resursi);
2. apglabāšanas ātrums konkrētā laika posmā (piem., daudzums dienā, nedēļā, mēnesī);
3. iepakšanas un iepildīšanas veidi, ja tādi ir;
4. sākotnējā atšķaidīšana, ko veic ar ieteikto izvadīšanas metodi, jo īpaši kuģa ātrums;
5. izklīdes raksturojums (piem., straumju, plūdmaiņu un vēja iedarbība uz horizontālu pārvietošanos un vertikālu sajaukšanos);
6. ūdens īpašības (piem., temperatūra, pH, sāļums, stratifikācija, skābekļa indekss piesārņojumam — izšķīdināts skābeklis (IS), ķīmiskais skābekļa patēriņš (ĶSP), bioķīmiskais skābekļa patēriņš (BSP), slāpekļa klātbūtne organiskā un neorganiskā veidā, ieskaitot amonjaku, suspendētas vielas, citas barojošas vielas un produktivitāte);
7. dibena raksturojums (piem., topogrāfija, ģeoķīmiskais un ģeoloģiskais raksturojums un bioloģiskā produktivitāte);
8. citu nogremdēto vai novadīto vielu eksistence un ietekme uz attiecīgo apgabalu (piem., smago metālu konstatācija un organiskā oglekļa saturs).

C. **Noglabāšanas, glabāšanas vai ievadīšanas apgabali un apglabāšanas metodes:**

1. ģeogrāfiskais novietojums;
2. piegulošo apgabalu raksturojums;
3. attiecīgā gadījumā iepakšanas un iepildīšanas veidi;
4. noglabāšanas, glabāšanas un ievadīšanas metožu raksturojums, ieskaitot to piesardzības pasākumu novērtējumu, kas veikti, lai novērstu ūdeņu, augsnes un atmosfēras piesārņojumu.

II PIELIKUMS

APGLABĀŠANAS UZRAUDZĪBA UN MONITORINGS

A. Atkritumu monitorings

Kopā ar apglabāšanas darbībām veic:

1. atkritumu daudzuma, sastāva un toksicitātes pārbaudes, lai nodrošinātu 4., 5. un 6. pantā minētās iepriekšējās atļaujas nosacījumu izpildi;
2. akūtas toksicitātes testus atsevišķām gliemju, vēžveidīgo, zivju un planktona sugām, pirmām kārtām tām, kuras bieži sastopamas novadīšanas apgabalos. Turklāt testus veic okeāna garneļu (*Artemia salina*) paraugiem.

Šajos testos 36 stundu laikā un ar izplūstošo notekūdeņu koncentrāciju 1/5 000 nedrīkst konstatēt:

- vairāk nekā 20 % mirstību pārbaudīto sugu pieaugušiem īpatņiem un
- ka kūniņām mirstība pārsniedz kontroles grupas mirstību.

B. Attiecīgās vides uzraudzība un monitorings.

1. Ja atkritumus novada saldūdenī vai jūrā vai nogremdē, pārbaudes ir saistītas ar šādiem trim galvenajiem aspektiem: ūdens kolonna, dzīvas būtnes un nogulsnes. Regulāras attiecīgā novadīšanas ietekmētā apgabala stāvokļa pārbaudes ļaus izsekot attiecīgās vides attīstībai.

Monitorings iekļauj arī šādu noteikšanu:

1. pH;
2. izšķīdināts skābeklis;
3. duļķainība;
4. dzelzs oksīdu hidratī un hidroksīdi suspensijā;
5. toksiskie metāli ūdenī, suspendētās daļiņās, nogulsnēs un uzkrājušies izlases veidā ņemtos bentiskos un pelaģiskos organismos;
6. daudzveidība un relatīvā un absolūtā augu un dzīvnieku izplatība.

II. Ja atkritumus glabā, noglabā vai ievada, monitorings iekļauj:

1. testus, kuru mērķis ir nodrošināt to, ka netiek saindēti virszemes ūdeņi un gruntsūdeņi. Testos iekļauj šādus mērījumus:
  - skābums,
  - dzelzs saturs (šķīstošs un daļiņās),
  - kalcija saturs,
  - toksisku metālu saturs (šķīstoši un daļiņās), ja tādi ir;
2. vajadzības gadījumā — testus, lai noteiktu jebkādu negatīvu ietekmi uz zemes dziļu struktūru;
3. vispārēju ekoloģisku novērtējumu apgabalā, kas atrodas pie noglabāšanas, glabāšanas vai ievadīšanas vietas.